

Så vil jeg godt prøve at fokusere på nogle af de helt specifikke spørgsmål, der er blevet rejst i dagens debat. Det har været nævnt, at reklamer i forhold til vores børn og unge er utrolig vigtige i forhold til den påvirkning, de har. Der er jo ikke nogen tvivl om, at reklamer ikke er uvæsentlige i forhold til folks indkøbsvaner, og derfor er der vel også virksomheder, der fortsat er parate til at betale for det.

Problemet er bare i dag, at vi ikke isoleret set kan konkludere, at fordi vi vil have en restriktiv holdning på reklameområdet i Danmark, har børn og unge ikke mulighed for på anden vis at skaffe sig viden om, hvad der er interessant at købe – nu snakker vi principielt om de usunde fødevarer, de fede fødevarer, dem, der er fyldt med sukker – fordi vi jo har et samfund i dag, vi har et system i dag, hvor man sidder og zapper og kan gå ind på masser af kanaler i andre lande, hvor man jo har mulighed for at blive gjort bekendt med, hvad der i øvrigt findes på markedet. Så ved at man bare træffer nogle beslutninger i Danmark om, hvordan reglerne er på det her område, er problemerne altså ikke løst.

Så har der også været rejst spørgsmålet om differentiering af priserne. Jeg synes egentlig, det er interessant at se, hvordan fødevarerpriserne har udviklet sig – det tror jeg også blev nævnt af hr. Anders Stenild i debatten tidligere i dag: Fødevarer har aldrig været billigere. Hvis vi kigger på udviklingen over de sidste 30-35 år, så er priserne i dag kun en tredjedel af, hvad de var tidligere. Det burde så have betydet, at der skulle kunne være plads til, at man valgte produkter af en højere kvalitet og dermed også dyrere produkter. Det har bare ikke været tilfældet. 90 pct. af befolkningen køber i dag ind med tegnebogen, forstået på den måde, at de køber ind med udgangspunkt i, at det skal være så billigt som muligt, når de skal have pengene op af tegnebogen.

Hr. Ole Vagn Christensen havde visse resultater fra det virkelige liv, og dem skal man selvfølgelig bruge under alle omstændigheder. Men det viser jo bare, at det ikke er prisen, der er afgørende.

Vi har også nogle glimrende eksempler, synes jeg, i forhold til folks indkøbsvaner, når det drejer sig om frugt og grønt, hvor priserne jo bestemt ikke er steget, og hvor udbuddet er blevet meget større; der har vi jo ikke set en eksplosion i det forbrug, der har været. Hvis vi kigger på sodavand, må vi jo konstatere, at uanset at soda-

vand er blevet væsentlig dyrere, så er forbruget eksploderet netop på det område.

Kl. 12.55

Så var hr. Christian H. Hansen inde på vores forhold, når vi går ud og kontrollerer, altså hvad det er for en attitude, man skal anlægge over for virksomhederne. Skal vi fuldstændig afholde os fra at være rådgivere, hvis virksomheden har behov for at få oplysninger om særlige områder? Der mener jeg, vi har prøvet at finde en fornuftig balance, for det ville være et ressource-spild af dimensioner, hvis vi med den kontrolfunktion, som fødevareregionerne har, ikke er parate til også at ville rådgive virksomhederne.

Nu skal vi jo selvfølgelig ikke i regionerne bestemme, hvilke fliser der skal være på væggene, men jeg mener helt klart, at der er det vigtigt, at vi også tør gå ind og få et samarbejde med virksomhederne.

Med hensyn til berigede fødevarer skal der ikke herske nogen tvivl om, at vi fra regeringens side klart sætter forbrugers hensynet i højsædet. Vi vil også i de forhandlinger, der foregår i EU, presse på, for at hele diskussionen omkring berigede fødevarer bliver så restriktiv som overhovedet muligt.

Forskningsområdet har været rejst. Det er fuldstændig korrekt, at de bevillinger, der knytter sig direkte til Fødevarerministeriet, er blevet mindre, men det er samtidig klart – og det formoder jeg at de partier, der også har været med i forliget om hele vores forskningsstruktur og -udvikling mener – at i stedet for at gøre det meget mere sektorvis, på de enkelte ministeriers områder, som det har været tilfældet tidligere, og holde pengene inden døre, så har der været et ønske om, at man ville styrke den frie forskning. Derfor har det for Fødevarerministeriets vedkommende betydet, at vi også har måttet levere penge til den pulje på 9,5 mia. kr., der nu liggerovre i Videnskabsministeriets regi.

Jeg tror, det var hr. Martin Lidegaard, der nævnede colaautomaternes indtog på skolerne. Det må klart være skolerne eget ansvar, at der ikke findes automater med søde drikke på skolerne.

Med hensyn til økologi: Jeg tror, at i hvert fald de fleste af os har en fælles holdning til, at vi ønsker at styrke økologien, og seneste tiltag på området er 11 mio. kr. til fortsat information på økologiområdet. Det har der stort set været konsensus om her i Folketinget.

Så påpegede hr. Mogens Nørgård Pedersen hele diskussionen omkring fødevarer sikkerhed i